

Annyira idegen vagyok, még ha sok is az ismerősöm

*akik persze köszönnek, ha arra gondolok,
mint egy különös mellékhelyiségnek...*

Kedves Ideges Bella!

Golf Károly és Gyorsforgalmú István soha nem szívatták egymást.

Agyó Sárinak felmondott a hivatalban főnöke, Magaslabda Sándor, miközben egy igazinak látszó légvárat épített, emellett persze középkori sört ivott és cigizett. Mostantól Előfutár Klárára jutott a feladat apraja-nagyja. Aproó Géza komikusnak készült és a nagy formátumú Összefogás Bélának asszisztált. Páratlan volt az összhang meg az elidegenedés. Praktikum Ágota biztosította a félhomályt meg a jófajta sötétséget hozzá. Nagykondér Éva szerette a vérpudingot, de már nem lehet hozzá szólni, ki tudja, miért. Skót Ambrus Győrből költözött ide, de ez egy másik és nem is annyira lehetőség, mint ahogy legelőször gondoltam. Cicanadrág Valéria hivatása a köznapi sóhajtozás volt. Ez jól illett Vicces Gáborhoz, aki magányosan álldogált az állófogadáson, mintha magamat láttam volna benne, vagy Körülmények Livia bumerángkörmeinek tükrében. Ecet László nagyon bírta a reneszánszot, ahol üvegcipőben tárolták a sót meg a gramofontűket. Garantálom Kovács

Eleknek barlang volt az apósa, egy szép, nagy, tortaformájú barlang, sok-sok szentimentalizmussal. Égijel Barbara apja nem csak indián barlang volt, hanem kutató is egyben. Speciális energiát szeretnének magunknak a Mindenit fivérek, mert időnként sokat szédülnek, és még reménykednek, hogy ez egy idő után mégis csak elmúlik. Akik már jobban vannak, azokat Mitseszámít Zizi néni vidította fel. Zselés Julinak eltört a bal keze, s ezért nem tudott avval citromot facsarni. A

kórházban az ambulancia főorvosa, dr. Gyömbérescsirke Attila röntgenozta meg Zselésék lányát, és aztán sokáig csóválta a fejét a felvétel láttán, de nem mondott semmit, ezzel növelve a feszültséget. Mélyérzésű Elvira meg azt sütötte ki, hogy ő majd gyorsan enyhíti a gyulladást, és ezt fel is tette a honlapjára. Fogkrém Ernő a festői szépséget drázséformákban képzelte el, és hogy párjával, Életöröm Marival megélik ezt a szépséget, az

Alpok egyik síparadicsomába mentek büfésnek. Bővér Gizi, a mutáns legyezőárusnő, aki igencsak jó barátnője volt Életöröm Marinak, nagyon szomorú lett emiatt, mert a síparadicsomban nem tudott mit kezdeni legyezőkészletével, még ha akármilyen mutánsok is voltak azok, nem ment a legyezőbutik, így hát visszaköltözött Győrtől 45 kilométerre délre, ahol nevelőanyja, Vízgazdálkodásimérnök Enikő pesztokészítő éldegélt.

Fogadjunk Zoltánnak ismeretlennek tűnt a Föld, pedig ezen a bolygón nőtt fel, Győrtől keletre 120 kilométerre, ahogy Tapasztalat Anikó regisztrálta, mielőtt előre jelezte volna. Veszélyleskelkedikránk Benő érezte a hideg szorítását, de megcsinálták rajta a hidegtesztet, amiből Elállíthatatlan András alkonyatbiológus a tisztelt érdeklődőknek elmagyarázta a hipotermiát, meg hogy miről van szó.

Egyetlen mozdulat és leállhat a szíve Sebhely Győzőnek, aki mindig azt hirdette, hogy az élet Isten ajándéka. Nagybj Lilla meg Térdencsúszva Kálmán szemtanúnak számítottak, de

a jég elbűvölte a tanúk szemét. Értékespercek Jenő el sem tudta mondani, hogy miben volt átlagos része, pedig egy kilinccsel nézett szembe.

Hatalmasprofit Balázs az erős használat ellenére szabadalmaztatni akarta az üzleti tisztességet.

Garantáltan Álmos a történelemkönyvek lapjait lapozgatva jött rá, hogy a történelem nem egyenlő a naplóírással, bármennyire is hasonlítanak egymásra, mégse olyan az egyik, mint a másik, mert a történelmi idő mennyisége a naplóírás mennyiségének többszörö-

se, nem beszélve a milyenségről.

Dr. Nyomáskülönbség Ferencnek nagyobb százalékban a félperc tetszett jobban, mint az egész perc, pedig az egész percben két félperc is volt, de ez nem érdekelte a szegény orvosdoktor, aki csak a belső világának élt, ez volt minden számvetése...

Sok szeretettel:
Aláírás Brumi

feLugossy László

Ön sem mindig tudja, hogy hol van

Lázer Rózsi, dr. Hóhamisító Géza, báró Mamuth Alfréd és Dekabrista Ernő beültek az Ezerjófű nevű vegetáriánus étterem teraszára franciásan iszogatni, meg hogy döntő lépéseket tegyenek a készülődő nagy vándorlás startjának és szisztematizálásának érdekében, megbeszélni az elengedhetetlen dolgokat, megvitatni hullazsákjaik színváltásait, a késleltetéseket és gyorsításokat, és olyan arccokat vágtak, hogy természetesnek, halandónak, és jó barátoknak tűnjenek.

A meleg napokon le kell hűteni a felhevült belső feszültségeket, hogy az élet ragadozói ne érezzék meg ezt a támadásra ingerlő bizonytalanságszagozt, és hideg Dömével, esetleg forró és illatos Tejával kortyolgathassanak a vadkeleti terasz árnyas zegzugában egy horgászokra kódolt asztalnál üldögélve, az itt maradt nagy fogások levegőjét beszippantva és telefüstölve.

Vannak intim jelentések, amelyek bizonyos égi jelenségek tükrében nyerhetnek csak magyarázatot.

A gond csak ott van, hogy az elnézést elég nehéz kimutatni, s majdnem olyan lehetetlen, mint az utolsó éjszaka felelősségteljes meghatározása a fedélközben.

A mostani kapcsolatok a felszíneken próbálkoznak és messze állnak a belső szépségek felismerésétől, s az emberek csak úgy jönnek ki egymással, hogy nem igazán jönnek ki magukból, ép-penséggel azért, hogy amennyire csak lehet, kijöjjenek egymással.

A terasz félnyélka jóízűen pontozgatta báró Mamuth ábrázatát, aki azzal a hülyeséggel kezdte, hogy nem túl rózsás a helyzet, és még hozzátette, csak úgy magának, a fogai között morzsolva el szavait, hogy a jövőből jött, és micsoda véletlen ez a találkozás és mennyire ízlik neki ez az itteni isteni pálinka, amivel szívesen koccintgat újdonsült barátaival a fejlett minőség érdekében, mert tetszik neki ez az itteni meghatározhatatlan stílus, és karakterének azon lényege, hogy nem magyaráz bele a dolgokba semmit, mert olyan ő, mint egy omladozó vakolat, szép lassan az enyészet felé igyekszik az ember, meg a társadalom véleménye. Látszott rajta, hogy a fájdalom sarkallja és nem a boldogság, valami világfájdalom, ami a világboldogság ellentéte valahol. De nem itt.

Viszont még nem érkeztek meg azok a bizonyos jelek, amelyekből a lehetetlen következtetéseket le kellene vonni, mint az adóból a tehetséget meg a statisztikai prédikációt...

Mindannyian Lázer Rózsi ösztönös megnyilatkozására vártak, de ő csak nézett maga elé az asztal egyik üres tányérjára, némán ingatva fejét, mint aki az elszalasztott előétel felett búslakodna, és dohánymagasan bámult ki a fejből a csudaszép nő.

Kerek egy éve dolgozunk a projekten, mondta dr. Hóhamisító professzor, a Gyűrődések ura, és látszott a kitért száján, hogy mennyire teleszaladt a töke a *projekt* szó kimondása kapcsán.

Régebben nem használtunk ilyen szavakat, mondta a báró, aki állítólag nem is volt báró, csak egy lecsúszott álneves, aki

állítólag a marha bizonytalan jövőből jött, állítólag onnan, ahol már nem is volt élet, és állítólag azért használta a báró Mamuth álnevet, mert állítólagos iszonyú ősei mamutvadászok voltak, akik állítólag egy ilyen mamutvadászatot meg is festettek, egy állítólagos barlang falára, de ez csak egy mendemonda, gondolta állítólag valaki, aki állítólag nem is volt a közelben.

Most aztán jó ideig nem kéne megszólalnunk, gondolták mind a négyen, és elkezdtek a hallgatásba beleburkolózni, amiben nem volt semmi bántó, mert eme szelíd hallgatással nem állították fejre a szokásos csendet, amikor pedig ezt kellett volna csinálniuk, mármint szerintem és még három kedves ismerősöm szerint is, akikre éppen ekkor gondoltam haditechnikai eszközök használata nélkül. (Zutty)

Általában brandyt ittak, de csak néha-néha, ahogy a dal is zenésen mondja.

Dekabrista Ernő is nagyon gondolkodott, hogy mondjon-e valamit, vagy inkább hallgassa el azon gondolatát, hogy mennyire kommersz a kommersz, és ő soha nem akart még véletlenül sem kommersz lenni, legalábbis ezt tapasztalta a zsigereiből jövő antikommersz hullámokból, amik derével töltötték meg az amúgy búskomorságra fogékony arcát, és ez a halovány derű olyan jól állt neki, mint a legboldogabb smink, amit általában az ápolónők használnak, és a szerencsió is milyen jó anyag.

Aztán közösen megfogalmaztak egy valamiféle memorandumot.

(az, hogy mi nem mindig tudjuk, hogy hol vagyunk, az nem a mi érdemünk, mert az az Ön érdeme, mert ha mi mindig tudnánk, hogy hol vagyunk, akkor Önnek nem lenne semmi érdeme, és ezt mi nem engedhetjük meg magunknak Önnel szemben, mert mi az Ön érdekét tartjuk leginkább szem előtt, mert Ön, aki mindig tudja, hogy hol van, az nekünk is jó érzés, mert így van valami enyhe különbözőség Ön és mi köztünk, ami jól kifejezi az Ön totális nagyságát, azt a kurva jófejséget, amit Ön csodálatra méltóan kontraszelektíve képvisel, ami minket mellbe vág ugyan, de ezzel Ön soha egy pillanatra se törődjön, mert Ön mindig tudja, hogy hol van, és ezt soha se feledje el, mert akkor úgy jár, mint mi, akik nem mindig tudják, hogy hol vannak, és ettől az Ön lelkes híveiként, hajlongva tisztelhetjük az Ön nagyságát, abban a reményben, hogy Ön majd egyszer egy nagylelkű pillanatában lesz oly kegyes, és elárulja számunkra, hogy mi is hol vagyunk, persze nem Önhöz képest, mert azt mi viszonylag jól tudjuk, hanem inkább hogy magunkhoz képest hol vagyunk, amit aztán mi hódolattal megköszönünk, és magunkban tartjuk örök titokként azt az elképesztő tapasztalatunkat, hogy Ön hol van... Ugye, ez egy elegáns megoldás lenne az Ön számára?)

Lázer Rózsi folyamatosan élőkép
dr. Hóhamisító Géza folyamatosan izzó
báró Mamuth Alfréd folyamatosan út
Dekabrista Ernő folyamatosan mély

S ezzel megint összedőlt valami, amit nem nevezhetnék kártyavárnak.

A körülrajzolt ember frizurája (avagy senki sem fogja a jelet)

A programszerű bocsánatkérés már a múlté.

Nehéz elmondani az igazságot, mert annyira bonyolult vagy szimpla. Ezért soha nem tudjuk meg azt! — mondta a körülrajzolt ember, mielőtt körberajzolta önmagát. Úgy látszott, hogy romantikus ábrándok izzadnak az arcán és még zihálásszaga is volt.

Ahogy manapság mondják, a búcsúölelések kora is lejárt.

Viszont az önbizalomnövelések korát éljük, agyunkban egyszerűen több asztalon pingpongoznak, s mi már egy elkövetkező jégkorszakhoz szedjük össze ruhatárunkat, ügyelve arra, hogy a biciklisnadrágunk se maradjon ki a nagy zsákból.

Ugyanakkor egy másik csapdára is gondolt, ahogy egy háromfogásos ebéd receptjeit tanulmányozta, azon igyekezve, hogy semmi se terelje el a figyelmét a főzésről, mivel folyamatosan azon elmélkedett, hogy nehogy már önmaga rabja legyen. Egy tévé távkapcsolójával a kezében zuhanni érezte magát, és mint egy üzemen kívüli műholdban, csak az üresség csendje zakatolt benne, mikor megértette élete hiábavalóságát, hogy senki sem fogja a jeleit.

Csodás karriert képzelt el magának, amiből nem lett semmi. Ekkor aztán direkt abbahagyta a fogmosást, hogy szájszagával tüntessen az élet igazságtalanságai ellen, mert ezt könnyen meg tudta tenni, és még spórolt valamit a fogkrémek árán.

Kiábrándultsága egyenes volt és haláli.

Nyilvánvalóan messze állt a teljesen normálistól, de azért nem annyira messze, hogy ezt a távolságot ne lehessen behozni, ha vérző fejjel is, de utolérhette volna magát, ha képes lett volna ilyen képességeinek összpontosítására, de az összpontosítástól előjöttek allergiái, s hagyta a picsába a múlt alkalmakat, azt kérdezve magától: Mitől lettem ennyire önkritikus alvás közben?

A körberajzolt ember nem álmodott idegen lényekkel, mint a megannyi filigrán szakos egyetemista. Csak a személyes dolgokat szerette, ami viszonylag jól ment túl nagy bajszához. Sört ivott és kalóriamentes palacsintát evett rendszeresen. A maga módján felfedező volt. Például felfedezte, hogy a divat szó a divából ered, meg ilyesmi. Több emberhez került közel, akik között alig volt nőnemű, akik miatt viszont zaciba rakta volna évtizedes várakozásainak gyümölcsseit, vegyes érzéseit, elfojtott üvöltéseit és a szüleitől örökölt arany pórázát. Minden bizonnyal ezért lett

alvajáró, ami után kitette a pontot. Szeretett volna körülvezetni valakit önmagában, vagy idegenvezetni egy csoportot, ahogy ez a fejében élt. Időnként szívrahlónak képzelte magát, szigorú, de nagyon hülye szívrahlónak. Többszörös stílusváltó volt a körberajzolt ember, akinek az volt a kérése, hogy névtelen maradjon. Természetesen ehhez joga volt, meg a flegmaságához is. Direkt úgy beszélt, hogy ne lehessen érteni. Hadarta és harapdálta, a szájüregében péppé turmixolta szavai többségét, amit nem igazán volt jó hallgatni. Mintha egy nagyképű, önmagát nagyon fontosnak és okosnak gondolt ostoba nő lakott volna a körberajzolt ember nagyobbik felében.

Ez aztán a felismerés után mélyen lesújtotta.

A hajáért volt oda nagyon, azt gondolta, hogy szép haja van, vagy volt még fiatal korában. Mivel nemigen voltak frizuraötletei, az egyik borongós délután fogott egy hajnyíró szerszámot és megkopaszította magát, amivel sikerült kihangsúlyoznia fejformáját. Diákkorában még ösztönösen vidámnak tűnt, de aztán az egyik napról a másikra szomorú lett. A mélabú csírái ragyogóan kikeltek benne, és csak szomorú magyarokkal szeretett volna barátkozni, akik a szomorúságuk miatt már nem szerettek barátkozni.

Volt egy nap az életében, amikor elkezdte figyelni a talajt, ahogy az komótosan kicsúszott a lábai alól. Szuper érzése volt a látvány, mintha sminkelték volna idegrendszerét. El kellett szánnia magát, s ekkor merült fel benne a rajzolás ötlete. Egy bonyolult emberi lény, aki megannyi csalódásával együtt rajzolta körül magát. Az élethez való viszonya és hozzáállása teszi őt emlékezetessé, s nem a frizurája, hanem az aurája. Nem volt gazdag, nem volt híres, nem volt sikeres, csak egy rajzolgató magányos átlagember volt, akinek nem fogják a jeleit.

Arra gondolt, hogy azonnal ír egy verset.

gondoltam
gondoltam kifutok a világból s kazincbarcikáig meg sem állok...

(És aztán adott magának egy Rubikkocka-díjat.)